

Sygn. akt II Ca 588/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 sierpnia 2017 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. Wydział II Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący	SSO Paweł Hochman
----------------	-------------------

po rozpoznaniu w dniu 29 sierpnia 2017 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na posiedzeniu niejawnym w postępowaniu uproszczonym

sprawy z powództwa K. z siedzibą we W.

przeciwko B. W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim

z dnia 8 marca 2017 roku, sygn. akt I C 1619/16

oddala apelację.

Sygn. akt II Ca 588/17

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 8 marca 2017 roku Sąd Rejonowy w Tomaszowie Mazowieckim po rozpoznaniu sprawy z powództwa K. z siedzibą we W. przeciwko B. W. o zapłatę 1911,87 zł., zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 989,69 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 877,06 zł od dnia 11 maja 2016 roku do dnia 8 marca 2017 roku i oddalił powództwo w pozostałej części. Ponadto Sąd zasądzoną kwotę 989,69 zł rozłożył na 7 miesięcznych rat, pierwsza rata w kwocie 89,69 zł płatna wraz z zasądzonymi w punkcie pierwszym wyroku odsetkami w terminie jednego miesiąca od dnia uprawomocnienia się orzeczenia i pozostałe 6 rat po 150 zł każda, płatne do ostatniego dnia każdego miesiąca, począwszy od miesiąca następującego po miesiącu płatności pierwszej raty – wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w przypadku uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat.

Rozstrzygając o kosztach procesu Sąd pierwszej instancji zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 648,44 zł tytułem ich zwrotu.

Podstawę powyższego rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia Sądu Rejonowego.

Pozwany B. W. zawarł w dniu 1 grudnia 2014 roku z (...) sp. j. z siedzibą we W. umowę pożyczki nr (...). Zgodnie z umową pozwany otrzymał pożyczkę w kwocie 1.000,00 zł na okres od dnia 1 grudnia 2014 roku do dnia 1 lutego 2016 roku. Pożyczka miała zostać spłacona w 14 miesięcznych ratach po 150 zł każda. Całkowita kwota do zapłaty przez pożyczkobiorcę ustalona na dzień postawienia do dyspozycji pożyczkobiorcy całkowitej kwoty pożyczki wynosiła 2.099,96 zł i obejmowała ona oprócz całkowitej kwoty pożyczki w wysokości 994,00 zł także całkowity koszt pożyczki,

na który składały się: opłata za przekaz lub wypłatę pożyczki w wysokości 6,00 zł, odsetki naliczone za cały okres obowiązywania umowy w wysokości 76,58 zł oraz opłata operacyjna naliczona za cały okres obowiązywania umowy w wysokości 1.023,38 zł. Oprocentowanie pożyczki było stałe i wynosiło 12,00 % w stosunku rocznym. Kwota naliczonych odsetek umownych od kwoty pożyczki wynosiła za cały okres obowiązywania umowy 76,58 zł (§ 3 ust. 1 i 2). Za okres opóźnienia w spłacie pożyczki lub spłacie raty albo jej części pożyczkodawca był uprawniony do naliczania odsetek umownych (odsetki karne) liczonych do dnia zapłaty od wymagalnej kwoty należności głównej. Stopa odsetek karnych została przewidziana w wysokości równej czterokrotności aktualnej na dany dzień wysokości stopy kredytu lombardowego NBP i na dzień zawarcia umowy wynosiła 12,00 % w skali roku (§ 6 ust. 3). W przypadku nieterminowej spłaty pożyczki lub jej części pożyczkobiorca był uprawniony do wysyłania do pożyczkobiorcy pisemnych monitów i pobierania opłaty za każdy w wysokości czterokrotności opłaty pocztowej pobieranej przez PPUP Poczta Polska za poleconą przesyłkę listową. Wysokość opłaty pocztowej w dniu zawarcia umowy wynosiła 4,20 zł, a jej czterokrotność 16,80 zł (§6 ust. 7). Kwota pożyczki została pozwanemu wypłacona w dniu 1 grudnia 2014 roku.

W dniu 29 października 2015 roku (...) Spółka Jawna z siedzibą we W. zawarł ze stroną powodową K. z siedzibą we W. umowę sekurytyzacyjną, na podstawie której przeniósł na powoda wierzytelność względem pozwanego B. W. z tytułu umowy pożyczki nr (...) z dnia 1 grudnia 2014 roku. W wyciągu z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego figuruje dług B. W. obejmujący kwotę 1.911,87 zł, wynikający z umowy pożyczki nr (...).

Pismem z dnia 10 listopada 2015 roku (...) Spółka Jawna z siedzibą we W. poinformował pozwanego B. W. o dokonanej umowie przelewu wierzytelności i zmianie pożyczkodawcy.

Pismem z dnia 24 listopada 2015 roku (...) Spółka Jawna z siedzibą we W. działając w imieniu powoda K. z siedzibą we W., w związku z upływem terminu spłaty pożyczki nr (...), wezwał B. W. do spłaty zadłużenia w wysokości 1.424,81 zł pod rygorem wpisu informacji o zadłużeniu do rejestru dłużników (...). W dniu 1 lutego 2016 roku do pozwanego zostało skierowane ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty.

Pozwany B. W. nie spłacił pożyczki z uwagi na trudną sytuację materialną w jakiej znalazł się po jej zaciągnięciu. Obecnie pracuje i osiąga stały dochód. Zadeklarował możliwość spłaty pożyczki w ratach po 150,00 zł miesięcznie. Obecnie przeciwko niemu prowadzone jest jedno postępowanie egzekucyjne, w ramach którego do spłaty pozostało mu ok. 300,00 zł. B. W. ma na utrzymaniu żonę i troje dzieci.

Sąd pierwszej instancji wyjaśnił, że powyższy stan faktyczny ustalił w oparciu o przywołane dowody z dokumentów, które nie były w toku postępowania kwestionowane i nie budzą zastrzeżeń co do ich autentyczności. Także zeznania pozwanego B. W. Sąd poczytał jako jasne i nie budzące wątpliwości.

Sąd zważył, że zgodnie z treścią art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Strona udzielająca pożyczki w niniejszej sprawie była przedsiębiorcą prowadzącym działalność gospodarczą w zakresie udzielania pożyczek gotówkowych i przy ich udzielaniu posługiwała się wzorcami umownymi. W tym kontekście należało się zastanowić, czy postanowienia umowy z dnia 1 grudnia 2014 roku o nr (...) były dla stron wiążące. Sąd bowiem może, a nawet powinien dokonywać oceny postanowień zawartych umów, a także postanowień samych wzorców umów, co do ich zgodności z prawem. Ocena ta może zostać dokonana in concreto w toczącym się między przedsiębiorcą, a konsumentem sporze, którego przedmiotem są skutki prawne określonego postanowienia umowy. Umowy konsumenckie podlegają ocenie w świetle klauzuli generalnej z art. 385¹ § 1 k.c.

Zgodnie z treścią art. 385¹ § 1 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Ustawodawca wskazał

w art. 385¹ § 3 k.c., że niezgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta. Jednocześnie stosownie do art. 385¹ § 4 k.c. ciężar dowodu, że postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie, spoczywa na tym, kto się na to powołuje. Oznacza to, że w znacznej liczbie przypadków ciężar dowodu będzie spoczywał na przedsiębiorcy udzielającym pożyczki.

O rażącym naruszeniu interesów konsumenta można mówić w sytuacji nieusprawiedliwionej dysproporcji praw i obowiązków na jego niekorzyść w określonym stosunku zobowiązaniowym, natomiast działanie wbrew dobrym obyczajom będzie miało miejsce wtedy, gdy w zakresie kształtowania treści stosunku obligacyjnego partner konsumenta tworzy takie klauzule umowne, które godzą w równowagę kontraktową stosunku. Pojęcie dobrych obyczajów należy interpretować przez pryzmat uczciwości, lojalności i poszanowania drugiej strony umowy. Istotą dobrych obyczajów jest szeroko rozumiany szacunek dla drugiego człowieka, który w stosunkach z konsumentami powinien wyrażać się m.in. poprzez niewykorzystywanie uprzywilejowanej pozycji profesjonalisty przy zawieraniu umowy i jej realizacji. Rażące naruszenie interesów konsumenta oznacza natomiast nieusprawiedliwioną dysproporcję - na niekorzyść konsumenta - praw i obowiązków stron, wynikających z umowy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2005 r., I CK 832/04, Pr. Bankowe 2006/3/8, Biul.SN 2005/11/13, Lex nr 159111, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 lutego 2006 r., I CK 297/05, Biul. SN 2006/5/12, Wokanda 2006/7-8/18, Lex nr 179741).

Strony umowy pożyczki z dnia 1 grudnia 2014 roku nr (...) łączył dobrowolny stosunek zobowiązaniowy i to one autonomicznie mogły decydować o warunkach zawartej umowy. Na gruncie niniejszej sprawy postanowienia przedmiotowej umowy zawierają jednak narzuconą przez pożyczkodawcę opłatę operacyjną, która w ocenie Sądu stanowi niedozwoloną klauzulę umowną.

Strona powodowa nie wyjaśniła, w związku z jakimi czynnościami naliczyła opłatę operacyjną. Okoliczności tych nie precyzowała także zawarta umowa pożyczki, z której treści można jedynie wywnioskować, iż była ona wymagalna w terminach opisanych w § 5 ust. 1 (§ 4 ust. 4). Nie można wykluczyć, iż charakterystykę tej opłaty zawiera Regulamin pożyczek (...) stanowiący załącznik nr 1 do umowy (§1 ust. 1), jednak powód nie przedłożył go jako dowodu w sprawie.

Wobec powyższego Sąd przyjął, iż zapis umowny dotyczący opłaty operacyjnej generował dla pożyczkodawcy dodatkowy zysk i stanowił faktyczne obejście przepisów o odsetkach maksymalnych (art. 359 §2¹, § 2² i § 2³ k.c.). Powód w żaden sposób nie wykazał, aby wysokość opłaty operacyjnej stanowiła efekt indywidualnych uzgodnień z pozwanym B. W., a nie cennika stosowanego przez niego wobec wszystkich kontrahentów. Uwzględniając wysokość opłaty operacyjnej do kwoty pożyczki, trzeba ją uznać za nadmierną, a jej zastrzeżenie wobec konsumenta - jako nie dotyczące świadczeń głównych stron - stanowiło niedozwoloną klauzulę umowną, ponieważ ukształtowało sytuację pozwanego w sposób zbliżony do lichwy, a więc sprzecznie z dobrymi obyczajami.

W tej sytuacji w ocenie Sądu, zapis umowy pożyczki z dnia 1 grudnia 2014 roku dotyczący opłaty operacyjnej, zgodnie z treścią art. 385¹ § 1 k.c. nie wiąże pozwanego i tym samym nie jest on zobowiązany do jej zapłaty.

Nawet jeśli przyjąć, że zapisy umowy pożyczki przewidujące obowiązek ponoszenia dodatkowych opłat nie stanowią niedozwolonych klauzul umownych, to i tak pozostają one w sprzeczności z zasadami współzycia społecznego i zmierzają do obejścia prawa. Wprawdzie wysokość opłaty operacyjnej została ustalona umową pożyczki, a pozwany, składając podpis pod umową, zgodził się na ich ponoszenie, to jednak swoboda umów nic jest całkowicie dowolna i podlega pewnym ograniczeniom. Zgodnie z treścią art. 353¹ k.c. strony zawierające umowy mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współzycia społecznego. Zasady współzycia społecznego naruszają te umowy obligacyjne, które kształtują prawa i obowiązki stron stosunku w sposób nieodpowiadający słuszności kontraktowej. W szczególności są to umowy sprzeciwiające się regułom uczciwości i rzetelności profesjonalnej oraz kontrakty rażąco nierównoważnie kształtujące wzajemne prawa i obowiązki (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 września 2003 r., III CKN 379/01, OSN 2004, nr 10, poz. 167, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 1991 r., III CZP 15/91, OSN 1992, nr 1, poz. 1, wyrok Sądu

Najwyższego z dnia 7 stycznia 1980 r., II CR 464/79, OSN 1980, nr 7 - 8, poz. 145; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 6 marca 1992 r., III CZP 141/91, OSN 1992, nr 6, poz. 90; uchwała Sądu Najwyższego z 17 września 1992 r., OSN 1993, nr 3, poz. 24; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 stycznia 1976 r., I CR 713/75, LEX nr 7787; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2004 r., I CK 670/03, OSN 2005, nr 9, poz. 162).

Poprzednik prawny powoda obciążył pozwanego opłatą operacyjną w wysokości przewyższającej sumę udzielonej pożyczki, a więc absolutnie niewspółmiernej, ponadto powód nie wykazał, aby poniósł koszty obsługi pożyczki w takiej wysokości, a więc że miały one charakter rzeczywisty. W ocenie Sądu udzielający pożyczkę chciał w ten sposób ukryć odsetki wyższe od maksymalnych oraz obejść zakaz udzielania pożyczki na wyższe oprocentowanie, niż wynikające z przepisów o odsetkach maksymalnych. Postanowienie umowne dotyczące opłaty operacyjnej, jako zmierzające do obejścia prawa i sprzeczne z zasadami współżycia społecznego, jest więc nieważne zgodnie z art. 58 § 1 k.c.

W sytuacji, gdy tak, jak na gruncie rozpoznawanej sprawy, przy formułowaniu klauzuli umownej strony przekroczyły granice swobody umów, a jednocześnie ową klauzulę należy uznać za niedozwolone postanowienie umowne (art. 385¹ k.c.), zastosowanie powinien znaleźć art. 385¹ § 2 k.c. - jako szczególnie wobec art. 58 k.c. - co oznacza, że strony wiąże umowa w pozostałym zakresie.

Zastrzeżenia Sądu dotyczyły także żądania zapłaty kwoty 45,00 zł tytułem kosztów windykacyjnych. W ocenie Sądu postanowienia umowy przewidujące opłaty za monity w wysokości czterokrotności wartości opłaty pocztowej pobieranej przez PPUP Poczta Polska za poleconą przesyłkę listową należało uznać za niedozwolone. Nie ulega wątpliwości, iż obok roszczenia głównego są dopuszczalne także roszczenia dotyczące kosztów związanych z wysyłaniem wezwań do zapłaty, czy upomnień. Koszty zastrzeżone w omawianej umowie nie odpowiadają jednak rzeczywistym kosztom poniesionym przez pożyczkodawcę. Zdaniem Sądu sposób ich określenia jak i wysokość czyni z tych postanowień klauzulę niedozwoloną. Powód w żaden sposób nie wykazał także faktycznych kosztów poniesionych z tego tytułu.

Wobec powyższego Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda łącznie kwotę 989,69 zł na podstawie art. 720 § 1 k.c. W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu jako pozbawione usprawiedliwionych podstaw. Z jednej strony Sąd uznał, że postanowienia umowy pożyczki nakładające na pozwanego obowiązek uiszczenia opłaty operacyjnej i kosztów działań windykacyjnych stanowią niedozwolone klauzule umowne, a z drugiej są sprzeczne z zasadami współżycia społecznego ograniczającymi swobodę umów.

O odsetkach Sąd orzekł zgodnie z art. 481 § 1 k.c. oraz art. 482 § 1 k.c., przy uwzględnieniu wejścia w życie ustawy z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015r., poz. 1830) [...]", która wprowadziła w art. 481 § 2 k.c. pojęcie odsetek ustawowych za opóźnienie, zasądzając je od dnia wniesienia pozwu do dnia wyrokowania.

W ocenie Sądu trudna sytuacja materialna, w której znalazł się pozwany, przy jednoczesnej woli B. W. spłaty zadłużenia w ratach, uzasadniały skorzystanie z możliwości jaką daje przepis art. 320 k.p.c. Sąd rozłożył zasądzoną kwotę na siedem rat, uznając, iż rozłożenie zasądzonego świadczenia na krótszy czas powodowałoby brak realnej możliwości spłaty pożyczki przez pozwanego, zaś rozłożenie spłaty na dłuższy okres naruszałoby słuszny interes wierzyciela, który także musiał być wzięty pod uwagę.

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów, wyrażoną w treści art. 100 k.p.c. W niniejszym postępowaniu powód dochodził zapłaty - kwoty 1.911,87 złotych, a ostatecznie utrzymał się z żądaniem w wysokości 989,69 złotych. Oznacza to, że powód wygrał proces w 52 % , a pozwany — w ok. 48 %.

W skład kosztów procesu poniesionych przez stronę powodową wchodzi: opłata sądowa od pozwu w kwocie 30,00 złotych, koszt zastępstwa procesowego w kwocie 1.200,00 złotych (§ 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych - Dz. U. z 2015 r., poz. 1804 z późn. zm.) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych. Z kolei pozwany nie poniósł żadnych kosztów procesu.

Tym samym powodowi należy się zwrot 52 % kosztów niezbędnych do celowego dochodzenia praw i celowej obrony - czyli kwota 648,44 złotych. Taką też kwotę zasądzono na jego rzecz od pozwanego B. W. tytułem zwrotu kosztów.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pełnomocnik powoda, który powołując się na treść przepisu art. 367 § 1 k.p.c. zaskarżył wyrok w części tj. w zakresie pkt II i III i IV.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. mające wpływ na wynik sprawy naruszenie przepisów postępowania, a mianowicie:

a. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez pominięcie faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sporu: okoliczności wynikających z treści zawartej na piśmie umowy pożyczki w zakresie ustalenia warunków związanych z całkowitą kwotą pożyczki oraz całkowitym kosztem pożyczki, a także pozostałymi jej warunkami;

b. art. 232 k.p.c. - poprzez nierozpoznanie istoty sprawy

2. mające wpływ na wynik sprawy naruszenie przepisów materialnych, a mianowicie:

a. art. 385¹ k.c. - poprzez uznanie, iż zapisy umowy pożyczki dotyczący opłaty operacyjnej są sprzeczne z dobrymi obyczajami i jako takie nie wiążą pozwanego;

b. art. 730 k.c. - poprzez uznanie, iż umowa pożyczki została zawarta na mocy przepisów Kodeksu cywilnego, w momencie gdy do tej umowy powinny mieć zastosowanie przepisy ustawy o kredycie konsumenckim.

W oparciu o powyższe zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt II i III i IV poprzez zasądzenie roszczenia na rzecz powoda zgodnie z żądaniem pozwu; ewentualnie, w razie nie uwzględnienia powyższego żądania o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji, w celu przeprowadzenia w całości postępowania dowodowego.

Ponadto pełnomocnik powoda wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do sformułowanych przez pełnomocnika powoda zarzutów naruszenia prawa procesowego wskazać należy, że uzasadnienie wniesionej skargi apelacyjnej nie zawiera żadnych argumentów pozwalających na uznanie, że wydając zaskarżone orzeczenie (orzekając o częściowym oddaleniu powództwa) sąd pierwszej instancji dopuścił się naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. lub art. 232 k.p.c. Podnieść należy, że Sąd pierwszej instancji ustalił treść umowy pożyczki łączącej poprzednika prawnego powoda oraz prawnego. Trudno wobec powyższego uznać, że pominął okoliczności wynikające z jej treści również w zakresie ustalenia warunków związanych z całkowitą kwotą pożyczki oraz całkowitym kosztem pożyczki, a także pozostałymi jej warunkami. Tak więc zgłoszony zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. uznać należy za nieuzasadniony.

Nie sposób również zgodzić się ze skarżącym, że w sprawie Sąd pierwszej instancji nie rozpoznał istoty sprawy naruszając tym samym przepis art. 232 k.p.c. Powyższe stanowisko, wobec treści przywołanego wyżej uzasadnienia Sądu Rejonowego, uznać należy za oczywiście bezzasadne. Pogląd ten nie wymaga szerszego uzasadnienia.

Reasumując tą część rozważań stwierdzić należy, że Sąd pierwszej instancji dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, które to ustalenia Sąd Okręgowy w pełni akceptuje przyjmując je również za podstawę rozstrzygnięcia.

Wydając zaskarżone orzeczenie Sąd Rejonowy nie dopuścił się również naruszenia prawa materialnego prawidłowo przyjmując, że zapisy umowy pożyczki naruszają dobre obyczaje i jako takie na podstawie art. 385¹ § 1 k.c. nie wiążą strony pozwanej. Doceniając zaprezentowaną w skardze apelacyjnej obszerną znajomość poglądów sądów powszechnych na zagadnienie „niedozwolonych postanowień umownych” i co do zasady podzielając wynikające z przytoczonych orzeczeń stanowisko, zgodnie z którym przy zawieraniu umowy pożyczki strony mogą przewidzieć, że na pożyczkobiorcy będzie ciążył obowiązek zapłaty dodatkowej opłaty lub prowizji, nie sposób się zgodzić ze skarżącym iż wysokość obciążającej pozwanego opłaty operacyjnej (1.023,38 zł.) przekraczająca kwotę udzielonej pożyczki nie została ustalona z naruszeniem dobrych obyczajów i rażąco narusza interesy pozwanego. Przywołując pogląd zaprezentowany w skardze apelacyjnej, zgodnie z którym „dobre obyczaje” to reguły postępowania niesprzeczne z etyką, moralnością i aprobowanymi społecznie obyczajami”, trudno uznać, za akceptowalne społecznie udzielenie pożyczki na okres 14 miesięcy z zastrzeżeniem obowiązku zwrotu kwoty istotnie przekraczającej dwukrotnie jej wysokość. Nie może budzić również żadnej wątpliwości, że postanowienie o obciążeniu kredytobiorcy „opłatą operacyjną” nie podlegało indywidualnym negocjacjom.

W konsekwencji uznać należy, że prawidłowo uwzględniając treść wskazanego wyżej przepisu, Sąd pierwszej instancji przyjął, że postanowienia umowy we wskazanej części są nieważne i nie wiążą konsumenta.

Odnosząc się do dalszych zawartych w skardze apelacyjnej argumentów mających świadczyć o błędnym oddaleniu powództwa w części podnieść należy, że w toku postępowania przed Sądem pierwszej instancji strona powodowa nie zaferowała żadnych dowodów na okoliczność sposobu w jaki doszło do zawarcia umowy pożyczki. Twierdzenia zawarte w apelacji, że pozwany przed podpisaniem umowy pożyczki był informowany przez pożyczkodawcę o wszelkich kosztach jakie wiążą się z udzieleniem pożyczki a co za tym nie można mówić o wykorzystaniu niewiedzy czy też naiwności pozwanego mają więc charakter spekulacyjny i nie mogą stanowić dostatecznej podstawy do zmiany zaskarżonego orzeczenia.

Bez znaczenia dla rozstrzygnięcia pozostaje okoliczność, że wskazując na reżim prawny w oparciu, o który należałoby dokonać oceny treści zawartej między poprzednikiem prawnym powoda a pozwanym, Sąd Rejonowy pominął przepisy ustawy z dnia 12.05.2011 r. o kredycie konsumenckim. Niewątpliwie wskazane przepisy stanowią *lex specialis* wobec przepisów Kodeksu cywilnego określonych w art 720-724 k.c. W ocenie Sądu Okręgowego przepisy powołanej ustawy nie wykluczają bowiem stosowania wynikających z Kodeksu cywilnego reguł ogólnych odnoszących się do ważności umów zawieranych z konsumentem.

Rację ma skarżący podnosząc, że przepisy ustawy o kredycie konsumenckim, nie definiują pojęcia opłat lub prowizji, które pożyczkodawca może pobierać w związku z czynnościami dotyczącymi zawarcia i wykonania umowy o kredyt konsumencki. Bezsprzeczne jest również to, że istnieje możliwość ich pobierania w związku z zawieraniem umowy o kredyt konsumencki. To, że ustawa o kredycie konsumenckim w obecnym brzmieniu tj. po 11 marca 2016 r. wprowadza w art. 36a, w którym ograniczenia wysokości pozaodsetkowych kosztów pożyczki stanowi dodatkowy argument przemawiający za potrzebą zastosowania zasad ogólnych wynikających z art. art. 385¹ k.c. również w przypadku oceny umów zawartych przed wejściem w życie wskazanej wyżej nowelizacji. Przywołana zmiana przepisów ustawy o kredycie konsumenckim stanowiła bowiem, w ocenie Sądu Okręgowego wyraz oczywistych dążeń ustawodawcy do zminimalizowania często patologicznych działań instytucji kredytowych, które wykorzystując swoją dominującą wobec kredytobiorcy pozycję ustalały w związku z udzielaniem pożyczek lub kredytów rażąco zawyżone opłaty.

Reasumując, ustalenia faktyczne i rozważania prawne Sądu Rejonowego zasługują na pełną akceptację a co za tym idzie wniesiona skarga apelacyjna nie może być uznana za uzasadnioną.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie przepisu art. 385 k.p.c. orzekł o oddaleniu apelacji.